

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1053/2021
05.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивице Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 269/19 од 24.11.2020. године и Вишег суда у Врању ЗКж1. бр. 25/21 од 27.04.2021. године, на седници већа одржаној 05.10.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 269/19 од 24.11.2020. године и Вишег суда у Врању ЗКж1. бр. 25/21 од 27.04.2021. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. бр. 269/19 од 24.11.2020. године, окривљени АА је ставом првим ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 2. Кривичног законика и одређено је да трошкови кривичног поступка по основу вештачења у износу од 19.701,22 динара, падају на терет Основног јавног тужиоца у Врању. Ставом два изреке првостепене пресуде окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од три месеца. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању ЗКж1. бр. 25/21 од 27.04.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Врању и браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Костића и пресуда Основног суда у Врању К. бр. 269/19 од 24.11.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Ивица Костић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 137. став 1. Кривичног законика са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је одржао седницу већа о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на истакнуту повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерички означава да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, стим што из садржине поднетог захтева произилази да пресуде побија и због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП јер истиче да дело које је окривљеном стављено на терет није кривично дело. Наиме, по наводима браниоца изнетим у поднетом захтеву за заштиту законитости, из радње извршења која се окривљеном ставља на терет не произилазе битни елементи кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика (КЗ), јер није утврђено постојање страха и понижења према околини и присутним лицима, нељудски начин и коришћење недопуштеног средства извршења, односно није утврђено да се радњама и понашањем окривљеног према оштећеном изашло из оквира вређања части и угледа жртве (члан 170. став 1. КЗ), из оквира лаких телесних повреда (122. став 1. и 2. КЗ), тешких телесних повреда (121. став 1. КЗ), угрожавања сигурности (члан 138. став 1. КЗ) или радње насилничког понашања (члан 344. став 1. и 2. КЗ). Стога по наводима браниоца у конкретном случају ради се о погрешној квалификацији кривичног дела јер у описаним радњама нема ни субјективних ни објективних обележја бића кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика. Томе у прилог бранилац наводи да ниједан саслушани сведок није описао догађај на такав начин да је то изазвало код њега велики страх или непријатност, нити је описано постојање било које друге околности која указује да је окривљени предузетим радњама изашао из оквира радње вређања части и угледа, радње наносења лаких телесних повреда, угрожавања сигурности или насилничког понашања.

Исте наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 4 пасус 5 и страни 5 пасус 1, 2 и 3, образложења другостепене пресуде дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац је истакао да је изрека пресуде нејасна и неразумљива с обзиром да је по датуму и опису субјективних и објективних елемената из другог става изреке првостепене пресуде нејасно да ли је реч о кривичном делу увреда из члана 170. став 1. КЗ, кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, кривичном делу угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ или кривичном делу насилничко понашање из члана 344. став 1. и став 2. КЗ, на који начин суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

С обзиром да одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП и на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**